

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Decima-quinta die Ianuarij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

Decima-quinta die Ianuarij.

De sancto Ableberto, episcopo Cameracēsi.

Ex Chronico Cameracensi & Calendarjs chori Malbodiensis, vita sororum eius, &c.

MAlbodij, natalis sancti A BLEBERTI Episcopi. Qui Emebertus dictus est à Malbodij aut Martinæ incolis & vicinis. Frater fuit sanctarum virginum, Raineldis & Gudilæ, tempore regis Dagoberti: in vita admirabilis, & meritis insignis. Quieuit autem circa annum sexcentimum quadragesimum. De ipso scriptum est in Chronico Cameracensi ad Gerardum primum. *Fuit huic, ut aiunt, prædium, quod Martinas dicitur, familijs quidem & rebus circumfluis locupletissimum, de quo Dei genitricis ecclesiam Cameracensem, heredem fecerat. Sed nescimus qua de causa, nisi infestatione paganorum, amiserit. Superueniente die sua vocationis, in Brachbantensi pago, villa videlicet Ham, defunctus, migravit à mundo, illicq; est sepultus: deinde ad Martinas deportatus, postea vero ad Malbodium: ibiq; resurrectionis diem expectat.* Hæc ibi. Malbodium autem est Hannoniæ oppidum, vbi in Canoniarum ecclesia festum eius peragitur, die decima-quinta Ianuarij, nouem lectionibus: sed tres mediæ leguntur de Mauro abbate: Rursus in die sancti Lucae Euangelistæ habet apud eandem commemorationem.

Vbi autem Martinæ, vel Marcinæ, sint, nondum cognosco: sed apud Tornacum & Antonium est pagus S. Aldeberti, qui Mons S. Trinitatis vulgò appellatur. Pagum autem Paltor sic vocari asserit, quod sanctus Aldebertus episcopus Cameracensis ibi habitasse creditur. Asseruit &

festum sua in Ecclesia celebrari. Plura autem ex eius relatu à Tornacensibus non accepi.

Quod verò ad episcopatum attinet, in catalogo episcoporum Cameracensium ponitur antecessor sancti Auberti, sed in Raineldis historia, & alibi, quædam de Auberto leguntur, ex quibus consequi videtur, Ablebertum aut successisse ei, aut saltem parem fuisse, coepiscopum videlicet, ut tunc ad fidei propagationem plures fuerunt. Quod qui volet, pressius consideret.

2° De sancto Mauro Eremita.

Ex literis Dn. Godofridi Petitt, Pastoris ecclesie, in qua S. Maurus requiescit.

HVy, natalis sancti Mauri confessoris. Qui, ut à maioribus accepimus, in circumvicinis locis Andanensibus natus est, & mortuus: sed divina permissione recepit vitam, & in baptismo dictus est mortuus natus, vulgariter *Mort nee*. Supervixit autem, vitam agens modestam, cum hominibus rudibus, in silvis, præstans eis auxilium in conficiendis carbonibus ligneis. Tandem in silvis circa Andanam eremiticam vitam elegit, in qua sanctè extremum vitæ suæ diem conclusit. Cùm autem ulterius à nullo videretur, vicini diligenter eum quæsiuerunt, & mortuum inuenerunt. Cuius corpus cùm Andanam vehere vellent, equi diuino nutu refragabantur: cùm autem Huyum dirigerentur, absque omni difficultate progressi sunt usque ad parochialem ecclesiam sancti Ioannis Euangelistæ: in qua corpus eius honorificè terræ inhumatum iacet, in naui ecclesie, inter duas columnas. Superius visitur ipse in imagine ad modum eremitæ, pedibus nudis, crinibus sparsis in humeros, ætate, ut apparet, octogennarius, vestitus pallio oblongo usque ad talos: in dextera

dexterâ manu gestans sphaeras præcatorias, cum baculo eremitico, in sinistra, librum habens; in capite portans biretum, quale fratres Minores sub cuculla gerunt: barbam habens oblongam, pictam aureo colore. Inferius corpus eius lapide tegitur. Supra quem alius lapis, in modum altaris, columnis innititur: in quo reponuntur offerentia peregrinorum, qui eo quotidie deuotionis gratia confluunt, vt à calculo, à dolore capitis, dentium, tiliarum, & ab alijs morbis liberentur. Offeruntur autem ex ferro vel cera, tibiæ, corone, brachia: item compedes, sal, nummi, gallinæ, pulli, & similia, quæ priscis temporibus in maiori copia, & cum maiori deuotione, offerebantur, quàm nunc, quando pluribus erga infirmos clarebat miraculis, quæ nunc decrecente deuotione sunt rariora. Inde autem vir sanctus, apud suos, à tempore omnibus ignoto, celebris est: & Pastores in die sancti Mauri abbatis memoriam eius celebrant, officium legentes commune de Confessore non Pontifice. Capitulum quoque Huyense, quando Pastorem ecclesiæ, in qua quiescit, instituit nominat eum in litteris institutionis, Pastorem Parochialis ecclesiæ beatorum Ioannis Euangelistæ, & beati Mauri. Hæc sunt quæ à Pastore ecclesiæ eius accepi.

Ne quis autem nomen miretur. Literati quidam eum Sanctè-Mortuum: alij Sanctum-Mortuum vocant. Rectius Renatum dixissent: quomodo sanctus Maurilius puerulum à se resuscitatum nominauit, qui ei postea in cathedra Andegauensi successit. Vulguseum pro *sainct Moort*, vocat *sainct Moo*: vnde clerus, eorum simplicitatem sequens, Maurum vocat: & cum obitus dies nesci-

retur, in die sancti Mauri abbatis, memoriam eius cum plebe celebrare voluit. Dedicacionis autem festum incidit annuè in Dominicum diem Rogationum.

Decima-sexta Ianuarij.

1. De reliquijs Marcelli papæ, in Altomonte Ex monumentis Alti-montis, & aliunde.

Romæ, via Salaria, natale sancti Marcelli papæ, qui catabuli bestias in ea ecclesia quam dedicarat à Maxentio custodire iussus est; vbi propter loci fœditatem, pædore confectus, obdormiuit in Domino. Huius martyris corpus, habetur in Alto-monte, Hannoniæ, peruetusto iuxta Malbodium monasterio. Quod tempore vastationis Hungariæ, reconditum fuerat in terris, eo loci vbi nunc iacet vetustissimum saxum, cum inscriptione *VR SIO ABBS*. Sed sub dicto Vrsione primo abbate post Hungarorum vastationem, tempore bellorum inter Henricum imperatorem & Balduinum comitem, est manifestatum & inuentum, circa annum millesimum quinquagesimum quartum, quinto idus Septembris. Quo die narratio manifestationis in ecclesia eadem legitur à prædicto Vrsione descripta. Celebrant etiam Cluniacenses octauo Idus Ianuarij exceptionem sancti Marcelli papæ. Vnde colligitur reliquias eius etiam alibi haberi. Martyrium autem exstat ad diem decimam sextam Ianuarij, cuius auctores esse videntur Romanæ ecclesiæ Notarij.

*In Vnicelio
Et 10770
primo Ianuarij.*

Pingitur in Alto-monte sedens cum duabus ecclesijs in manibus, & duobus Imperatoribus sub se prostratis. De Imperatoribus satis constat: ij enim sunt Diocletianus &

Maxi-